

λίθους, ἀπ' ἐναντίας ἤθελον εὐρεθῇ κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ κατατεθλιμμένου Ἑρνέστου.

Ἰδὲν ἤθελον οὗτοι ἐκδικηθῇ ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην διάψευσιν τῶν ἐλπίδων τῶν;

— Ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ; τί νὰ ἀποφασίσῃ;

Ἐν τῷ μεταξὺ δεινὸς κτύπος πελέκεως ἤχησεν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου· μία δὲ τῶν πλευρῶν του ἐπέταξε μεταβληθεῖσα εἰς σχίζας· τὸ πῶμα ἠνοιχθῇ καὶ ὁ Ἑρνέστος ὀρμητικῶς ἐγερθεὶς ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, καὶ συνάπτων τὰς χεῖρας, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ὑπὸ τοῦ τρόμου πεπνιγμένην· — ὦ! ἔλεος! ἔλεος!

XVI

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἀπλετος καὶ γενικὸς γέλως ἀπεκρίθη εἰς τὸν θοῆνον τοῦ δυσυχοῦς. Ὁ Ἑρνέστος τρέμων ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς· ἕκαστος δὲ δύναται νὰ συμπεράνῃ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ὀργή του, ἡ μανία του ὅτε ἐν τῇ ταπεινωτικῇ ἐκείνῃ θέσει — γονυπετῆς καὶ μὲ συνημμένας τὰς χεῖρας — εὐρέθη ἐν τῇ ὡραιότερᾳ αἰθούσῃ οἰκίας τῆς πατρίδος του, περικυκλωμένος ὑπὸ πάντων τῶν γνωρίμων του, ὑπὸ πάντων τῶν φθονούντων αὐτὸν, ὑφ' ὅλων τῶν κομψῶν κυριῶν, ὑφ' ὅλων τῶν νέων τοὺς ὁποίους ὑπερέβη κατὰ τὴν λαμπρότητα τῆς ἀπεράντου φήμης του.

Καὶ ἐκ τοῦ στόματος ὅλων ἐκείνων τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρότερον χλευασθέντων, ἐξήρχοντο σαρκασμοί, σκώμματα, ἐπιγράμματα, καὶ πᾶν βλέμμα ἦτο ὀφθαλμοβολὴ εἰρωνείας καὶ χλεύης.

Ὁ Ἑρνέστος ἠγέρθη φλόγας ἐκπέμπων ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, μὲ τὴν κόμην ἀνωρθωμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοὺς βῶθωνας ἐξωγκωμένους, μὲ τὴν ἀπειλὴν εἰς τὸ στόμα καὶ . . . ἔφυγεν.

Ἀπειρος θόρυβος παρηκολούθησε τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἐκτοτε ὁ Ἑρνέστος δὲν ἐφάνη πλέον εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τοῦ ***. Λέγεται δὲ ὅτι κατέφυγεν εἰς τὸ ὁμιχλῶδες Λονδίνον.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικῶ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια Ἰδε φυλλ. 6'.)

— Κύριε κόμη . . .

— Λησμονεῖτε, κυρία, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ ἄνθρωπος πρὸς ὃν ἐδόθη ὁ τίτλος οὗτος πλήττων τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς, λησμονεῖτε ὅτι ἐνώπιον ἄλλων δὲν πρέπει νὰ μὲ ἀποκαλῆτε οὕτω; . .

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Πέτκωφ λαβοῦσα ὕψος σοβαρὸν, τώρα, ὅτε ἀπώλεσα τὸν προσφιλῆ μου σύζυγον, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἔρχεσθε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μου. . .

— Κυρία, ἴσως δὲν συνέβη τοῦτο ὅπερ ὑμεῖς παραδέχεσθε ὡς γεγονός.

— Εἴθε νὰ ἦναι ἀληθές . . . ἀλλὰ κατὰ τὰ φαινόμενα . . . προσέθηκεν ἡ ἀτυχὴς γυνὴ μόλις κρατοῦσα τὰ δάκρυά της. Ἀλλὰ περὶ τούτου, κύριε κόμη, μὴ φροντίζετε. Σᾶς ἱκετεύω νὰ ἐκτελέσητε τὴν παράκλησίν μου ταύτην· μὴ ἔλθετε πλέον.

Ἡ προσβολὴ αὕτη δις ἐπανελαμβάνετο· ὁ κόμης συνωφρυνόθη πλέον ἢ τὸ πρῶτον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν ὑπὸ ἐκδικήσεως καὶ ἠκόντισε κατ' αὐτῆς βλέμμα ἐπενεγκλὸν αὐτῇ ῥιγὸς τι ἀκούσιον . . .

— Ἀλεξάνδρα, εἶπε, μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ . . . ἡ ἐπίσκεψίς μου ἐκείνη θὰ ἦναι ἴσως ἡ τελευταία ἢ θὰ

Ὁ κόμης δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποπερατώσῃ τὴν φράσιν του.

— Ὑγιαίνετε! προσέθηκε καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἡ κυρία Πέτκωφ ἅμα ἰδοῦσα αὐτὸν ἐξελθόντα ἀφῆκε τὸν βῶν τῶν δακρύων της ἐλεύθερον. Ἐκρατεῖτο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μὴ θέλουσα νὰ δώσῃ εἰς τὸν κόμητα αἰτίαν νὰ παρατείνῃ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ διαμονὴν του.

— Ἀθλία! ἐψιθύριζεν ὁ κόμης πλήρης ὀργῆς καὶ μίσους καταβαίνων τὴν κλίμακα, τοιαῦται περιφρονήσεις δὲν θὰ μείνουν ἄνευ ἐκδικήσεως. Σὲ ἠγάπων, ἤδη δὲν σὲ ἀγαπῶ . . . σὲ ἀποστρέφομαι! σὲ μισῶ! . . . Εἴτα δέ·

— Κύριε κόμη, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς ἑαυτὸν, ὑπομονή· τρεῖς ἡμέραι θὰ παρέλθωσιν ὡς στιγμή, καὶ ἔπειτα...

Γ.

Ἵνα ἐννοήσωσι καλῶς οἱ τιμῶντες ἡμᾶς διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς παρούσης ἀφηγήσεως ἀνάγκη ν' ἀναδράμωμεν ἔτη τινὰ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Ρουμανίας Κούζα Ῥωσός τις εὐγενής, οὐτινος ὁμῶς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς οὐδεὶς ἐγίνωσκεν. Ἀπαντες ἐγνώρισαν αὐτὸν μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Ἰβανόφσκη. Ὁ Κούζας θέλων νὰ τιμήσῃ τὸν ξένον του, ὃν περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο, ἔδιδε χορὸν ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἐσπέραν τινὰ, ἀφοῦ ἐπὶ ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν ἦτο κεκλεισμένος μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ του. Πάντες οἱ κάπως ἰσχύοντες παρὰ τῷ ἡγεμόνι ἐνόησαν ἐκ τῆς συνεργασίας ταύτης αὐτοῦ μετὰ τοῦ κόμητος ὅτι προέκειτο περὶ σπουδαίου τινὸς καὶ ὅτι ὁ κόμης Ἰβανόφσκης δὲν ἦλθε μόνον πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν τόπων ἐκείνων, ὡς ἔλεγεν, ἀλλ' ἐπιφορτισμένος δι' ἰδιαιτέρας ἀποστολῆς.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας ὅπως ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς ἐκεῖνα μόνον τοῦ χοροῦ, ἅτινα συνδέονται στενῶς μετὰ τῆς παρούσης διηγήσεως. Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἐν μόνον ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας ἀπάντων τῶν ἐν τῷ χορῷ προσκεκλημένων ἐπισημοτήτων.

Νεανίς τις συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων ἐν Ρουμανίᾳ ἀποκατεστημένων Ἑλλήνων κτηματιῶν, ὃν ὁ ἡγεμὼν ἐτίμα διὰ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ εὐνοίας.

Ἐν ταῖς Παρχδουναβίαις ἡγεμονίαις ἐνθα τὰ ἤθη εἰσὶ τοσοῦτω ἀνειμένα καὶ ἐνθα ἡ διαφθορά ἐπιπολάζει μᾶλλον ἢ ἀλλαχοῦ ἦτο ἐπόμενον ὅτι ἡ καλλονὴ ἐκείνη θὰ ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν ἀπάντων καὶ ἀπασῶν, μάλιστα δὲ τῶν τῆς ὑψηλοτέρας περιωπῆς κυριῶν.

Τὸ ὠραῖον πανταχοῦ ζηλεύεται καὶ

φθονεῖται, ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ φθόνος ἦτο ἐπόμενον νὰ ἦναι εἰς ὑπατον βαθμόν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ὁ ἡγεμὼν, μόλις πρὸ τινων ὥρῶν περατώσας τὴν μετὰ τοῦ κόμητος συνομιλίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ξένου του. Τότε ἅπαντες, ἢ κάλλιον ἅπασαι, ἐστράφησαν ὅπως ἴδωσι τὸν συνοδεύοντα τὸν ἡγεμόνα Ἰβανόφσκη.

Ὁ κόμης ἦτο πρότυπον βορείας καλλονῆς.

Ὁ ἐπὶ τῶν προσώπων ἀπάντων ζωγραφθεὶς θαυμασμὸς ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν καὶ αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι, ὥστε καὶ αὐτὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὖς τοῦ κόμητος μειδιῶν.

— Κύριε κόμη, τὴν ἐσπέραν ταύτην σᾶς ὑπόσχομαι πολλὰς κατακτήσεις...

Γινώσκων δὲ ὅτι καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς ἡγεμονίδος, τῆς ὑψηλοτάτης συζύγου του — ἥς τὴν καλέσωμεν οὕτω — δὲν ἦτο τόσῳ ἄξιος πίστεως, ἀνεζήτησεν αὐτὴν ἵνα παρατηρήσῃ ἂν καὶ εἰς αὐτὴν ἐπενήργησεν ἡ ὠραιότης τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν ξένου. Εἶδεν αὐτὴν ἐρχομένην πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ὑπομειδιῶσαν συγχρόνως πρὸς τινὰ ὑπολοχαγὸν τοῦ ἱππικοῦ διαγγελέα τοῦ ἡγεμόνος.

Ὁ κόμης καὶ χωρὶς τῆς ὑποσχέσεως τοῦ ἡγεμόνος ἐγίνωσκε τὴν ἀξίαν του· ἀφοῦ δὲ πρῶτον ὁ ἡγεμὼν παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τοὺς πλείστους τῶν παρευρισκομένων, ἐκάθησεν εἰς τι μέρος, ὁπόθεν περιέφερεν, ὡς ἐμπειρότατος στρατηγὸς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, τὸ βλέμμα, ὅπερ συνήνητσε τὸ τῆς ῥηθείσης νεάνιδος.

— Ὁραιοτάτη, ἐψιθύρισε, καὶ ἐστρεψεν ἀλλαχοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶπομεν ὅτι ὁ κόμης ἦτο ὠραιότατος· τῶντι ἦτο τοιοῦτος, ἀλλ' ἐν τῷ βλέμματι αὐτοῦ ἐνυπῆρχε τι ἀνεξήγητον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του καίπερ ὠραῖοι δὲν εἶχον τὸ διαφανὲς ἐκεῖνο τοῦ γλαυκοῦ, ἀλλ' ἦσαν ὅμοιοι μὲ τὸ γλαυκὸν τῆς θαλάσσης, ὅπερ δὲν ἀφίνει νὰ μαντεύσῃς τὸ βάθος αὐτῆς.

Ἦσαν ἄβυσσος.

Ὅσάκις δὲ παρετήρει τις αὐτοὺς μετὰ προσοχῆς καθ' ὃν χρόνον αὐτοὺς ἐλησμόνει, ὡς εἰπεῖν, τὸν ἑαυτὸν του, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ ῥίγους.

Ἐξηκόντιζον, ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ ἔκφρασις, φλόγας κακίας καὶ ἐκδισαυτήσεως.

Ἡ νεᾶνις ἰδοῦσα τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος διαγραφὴν ἐλαφρὸν μειδίσμα εὐαρεστήσεως ἐνόησε τὴν προσβολὴν καὶ κύψασα τὴν κεφαλὴν ἔμεινεν ἐπὶ τινα λεπτὰ ἀκίνητος, ὡς μαγνητισθεῖσα ὑπὸ τινος τῶν ὄψεων ἐκείνων οἵτινες, ἂν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοὺς περιπηγτάς, ἔχουσι τὴν δύναμιν τοῦ μαγνητίζειν. Τοῦτο ἐγένετο αἰτία νὰ ψιθυρίσῃ καὶ πάλιν ὁ κόμης.

— ὦ! μοὶ φαίνεται ὅτι δυσκόλως τὸ πτηνὸν τοῦτο θὰ συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα... Πόσον εἶναι δειλὴ!... κακῶς λοιπὸν μοὶ παρέστησαν τὰς ἐνταῦθα γυναῖκας· εἶναι περισσότερον τίμιαι ἢ ὅσῳ ἐνόμιζον· ἀλλ' ἴδωμεν...

Παρεκάλεισεν αὐτὴν ὅπως δεχθῇ νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ τὸν ἐπόμενον χορόν· ἡ νεᾶνις ἐδέχθη μετὰ προθυμίας προσποιητῆς μὴ θέλουσα νὰ δείξῃ τὴν δυσαρέσκεϊάν της.

— Ἐκάμομεν τὸ πρῶτον βῆμα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμης μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα κατώρθωσε διὰ τινος τῶν φίλων του νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλουσίου Ἑλλήνος, ἐν ᾗ ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὸν ὑπεδέχοντο, ἢ, διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, θὰ τὸν ὑπεδέχετο μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

— Τί διάβολο! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀναβαίνων τὴν κλίμακα, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ, μὲ ὑποδέχονται μὲ τὸ μειδίσμα εἰς τὰ χεῖλη... Ἀ! μὰ τὴν ἀλήθειαν αἱ γυναῖκες τοῦ Βουκουρεστίου εἶναι αἱ μόναι αἱ γινώσκουσαι τὸν προορισμὸν τοῦ φύλου των...

Ἡ ὑποδοχὴ, ἥς ἔτυχεν, ἐγένετο μετὰ τῶν προσεκουσῶν φιλοφρονήσεων· ἀλλ' ὁ κόμης δυσηρεστήθη ἐνδομύχως, διότι δὲν εὔρεν ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος τοῦλάχιστον, οἷαν προσεδόκα. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθει ἐπισκεπτόμενος τὴν οἰκίαν ταύτην πολλῷ μάλλον τῶν ἄλλων μεθ' ὧν εἶχε σχετισθῇ. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῶν ἐπισκέψεων του ἦτο ὅτι ἤρξαντο ὑποδεχόμενοι αὐτὸν μετὰ τινος ψυχρότητος. Ὁ κόμης ἐφρύαττεν.

— Οὐδὲν φρούριον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΕΤΟΣ Α'.]

μεταχειριζόμενος τὴν στρατιωτικὴν ταῦτην ἔκφρασιν, χωρὶς νὰ παραδοθῇ· ἀλλ' ἐνταῦθα βλέπω γενναιοτάτην ἀντίστασιν· ἔχουσι δίκαιον οἱ λέγοντες ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐν ἀμύνῃ εἶναι ἀκαταμάχητοι, φοβεροί. Ἀλλ' ἐμπρός! ἐμπρός! ἄς μὴ ἀπαυδῶμεν τόσῳ ταχέως· *chi dura vince*, λέγουσιν οἱ γενναῖοι Ἴταλοί. Πλὴν, διάβολε, ἐξηκολούθησε καταληφθεὶς ἀνεπαισθήτως ὑπὸ σκέψεώς τινος, αἰσθάνομαί τι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὅπερ μέχρι τοῦδε δὲν ἠσθάνθην· πολὺ ἀστεῖον θὰ ἦτο, ἂν τὴν ἡγάπων μὲ τὰ σωστά μου... Ἀλλὰ μὰ τὸν Ἑρωτα καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὴν ζητήσω σύζυγον· εἶναι ὠραιότατον τὸ διαβολάκι!... τί κάμνεις ὅμως μὲ τοὺς ἐν Πατρουπόλει; θὰ μὲ λιθοβολήσουν. Ἐγὼ ἄνθρωπος εὐγενῆς νὰ νυμφευθῶ τὴν θυγατέρα ἐμπόρου, κτηματίου τυχαίου... ἀδύνατον!

Ἐν τούτοις πάντοτε ἔρριπτε λέξεις τινὰς ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, ἥτις ὅμως πάραυτα ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα, παρασάγγας ὅλας ἀπέχοντα τῶν προθέσεων τοῦ κόμητος. Προσεπάθει καθ' ἑκάστην σχεδὸν νὰ τὴν εὖρη μόνην ἵνα τῇ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αὕτη πάντοτε εὐρίσκετο μετὰ τοῦ πατρὸς της ἢ, ἐν ἐλλείψει ἐκείνου, μετὰ τῆς θαλαμηπόλου ἣν ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ κόμητος προσεκάλει χάριν ὑπηρεσίας δῆθεν.

Μεθ' ἡμέρας τινὰς ὁ κόμης λαβὼν διαταγὴν ἐκ τῆς αὐλῆς, ἐξ ἧς εἶχεν ἀποσταλῇ, νὰ ἐπανέλθῃ, ἀπῆλθε καταλιπὼν τὰ ὠραῖα σχέδια τῆς πολιορκίας ἀποτυχόντα.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ διαμονῆς αὐτοῦ οἱ θηρεύοντες τὰ ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια εὐρίσκοντο εἰς πυρετώδη ἀνησυχίαν. Ἀπαντες ἐξήγουν κατὰ τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον τὴν ἀποστολὴν ταύτην τοῦ κόμητος καὶ ἠλπιζον...

Μετὰ τινα χρόνον ἠγέρθη ἡ φοβερὰ καὶ λυσσώδης ἐκείνη καταδίωξις κατὰ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἐναντίον ὅλου τοῦ ἐν Βλαχίᾳ ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐλληνικῶν μοναστηριακῶν κτημάτων.

Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μακρᾶς ἰδιαιτέρας συνδικλέξεως τοῦ ἡγεμόνος τῆς Ρουμανίας μετὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, ὅστις ὑπὶ

σχνεῖτο αὐτῷ διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου του ἐκείνου νὰ δώσῃ πᾶσαν συνδρομὴν τῇ Ῥουμουνίᾳ, ἥρκει μόνον νὰ καταστραφῇ πᾶν ἑλληρικόν.

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν τινες τὰ πάντα ἐκ τῆς δυνάμεως ταύτης, τῆς ὀρθοδόξου καὶ ὁμοδόξου Ῥωσίας, προσδοκῶντες!...

Ὀλίγοι μόνον μῆνες παρήλθον καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐκεῖνος, ὁ καταστροφεὺς καὶ ἄγριος τοῦ ἑλληνισμοῦ διώκτης ἐν ταῖς Παραδουναβίαις Ἠγεμονίαις, προσετέθη εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπτωκυῶν Μεγαλειότητων καὶ Ὑψηλοτήτων.

Οὕτως ἡ θεία Πρόνοια τιμωρεῖ τοὺς ἀδίκους.

Δ'.

Ἡ αὐλὴ τῆς Ῥωσίας ἰδοῦσα τὸ σχέδιόν της στεφθὲν ὑπ' ἐντελοῦς ἐπιτυχίας ἐνόμισε καλὸν νὰ πέμψῃ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς Ἀδριανούπολιν ἵνα ἐκεῖθεν ὡς ἐκ κέντρου ἐκτείνῃ τὰς ἐνεργείας του ἐφ' ὅλης τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας.

Γνωστὴ τοῖς πᾶσιν ἡ φοβερὰ πάλη ἣν ἀνέλαθεν ὁ ἑλληνισμὸς εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καθ' ὅλου τοῦ ὅγκου τοῦ Πανσλαβισμοῦ· θλιθερὰ ὅμως ἀφ' ἐτέρου καὶ ἡ μεγίστη ἀδράνεια μεθ' ἧς ὁ τε ἐλεύθερος καὶ δοῦλος ἑλληνισμὸς ὑπεδέχθη τὴν πάλιν ταύτην.

Μετ' ὀλίγον ἰδοὺ ὁ αὐτὸς ἀπόστολος τοῦ Πανσλαβισμοῦ, ὁ κόμης Ἰβανόφσκης, φθάνει εἰς τὴν Θράκην· πρὶν ὅμως ἀποκατασταθῇ ἐν Ἀδριανουπόλει ἀπεφάσισε νὰ σπουδάσῃ τοὺς κατοίκους τῶν ἐπὶ τοῦ Αἰμου χωρίων, ὧν τὰ πλεῖστα κατοικοῦνται ὑπὸ Βουλγάρων.

Ὑπάρχει τις ὅμως ἐφορῶν τὰ πάντα, ὑπερασπιζόμενος τοὺς ἀδίκως πάσχοντας, σώζων τοὺς καταδιωκωμένους. Ἡ φωνὴ Αὐτοῦ·

— Νήπιε! ἔκραζε, σὺ ὁ γινόμενος ἔργανον ἀδίκου, σὺ ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαντωθῇ λαὸς, εἰς τὸν ὅποιον ὁ κόσμος τὰ πάντα ὀφείλει, θὰ εὕρῃς τὸν τάφον σου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπιχειρήσεώς σου καὶ καθ' ἣν στιγ-

μὴν νομίζεις ὅτι θὰ δρέψῃς τοὺς καρποὺς τῶν μόχθων σου.

Εἶπεν Ἐκεῖνος καὶ θὰ τελεσθῶσιν.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης ἐξηκολούθει τὴν περιήγησίν του. Ἡμέραν τινὰ περὶ τὴν 4 μ. μ. δύο μῆνας περίπου πρὸ τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ τῆς παρούσης διηγήσεως ἐκτεθέντων γεγονότων εἰσῆρχετο εἰς Καζανλίκιον συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἀκολούθων καὶ δύο κυνῶν. Ὁ κρότος τῶν ποδῶν τῶν ἵππων συνήγαγε πολλοὺς τῶν χωρικῶν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ πολλὰς σφριγώσας καὶ ῥοδοχρόους νεάνιδας καὶ γυναῖκας εἰς τὰ παράθυρα.

Ὁ κόμης περιέφερε τὸ βλέμμα ἀπὸ παραθύρου εἰς παράθυρον· εἰς ἓν τούτων τὰ βλέμματά του συνήντησαν μορφὴν τινα γνωστὴν εἰς αὐτὸν, τοῦτο δὲ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ στραφῇ ἀλλαχοῦ.

— Κάπου εἶδον τὴν γυναῖκα ταύτην, ἐψιθύρισε.

Καὶ συγχρόνως ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του. Ὁ κόμης, παραλείψαμεν νὰ εἰπώμεν τοῦτο ἀνωτέρω, περιηγείτο ἄγνωστος, ὥστε ἀπέφευγε πᾶσαν ἀρχαίαν γνωριμίαν. Μόλις ὅμως ἀπεμακρύνθη δεκάδας τινὰς βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας, εἰς τὸ παράθυρον τῆς ὁποίας εἶδε τὴν γυναῖκα, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ πλήττων τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρός·

— Ἀ! ἀνόητος ἐγώ! εἶπεν· εἶναι ἡ τοῦ Βουκουρεστίου...

Τοὺς λόγους τούτους, φαίνεται, ἀπήγγειλεν ὑψηλοφώνως, διότι ὁ εἰς τῶν ἀκολούθων του προσδραμών·

— Μὲ ζητεῖτε, κύριε; ἠρώτησε νομίσας ὅτι ὁ κύριός του εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ.

— Ὁχι, ἀνόητε! ἀπήντησεν οὗτος μετὰ τινος ὀργῆς, ἐπειδὴ ὁ ὑπηρέτης ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ τὰς σκέψεις του.

Τὸ πνεῦμα τοῦ κόμητος κατείχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ τινος ἰδέας· πῶς νὰ μείνῃ ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ ἵνα καὶ τὰς διαταγὰς τῆς κυβερνήσεώς του ἐκτελῇ καὶ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἐν Βουκουρεστίῳ πολιορκίαν νὰ ἀναλάβῃ. Ἐζήτησε λοιπὸν οἰκίαν τινα, ἐν ᾗ ἡδύνατο νὰ κατοικῇ διαρκῶς, καὶ εὐρὼν τοιαύτην ἀφίππευσεν· εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ δι' αὐτὸν ὠρισμένον δωμάτιον

διέταξε τοὺς ἀκολουθοῦς του νὰ τὸν ἀφήσωσι μόνον.

— Αἴ! τέλος πάντων, εἶπε μετὰ τὴν ἀποχώρησιν αὐτῶν, ἰδοὺ καὶ πάλιν αὕτη ἐνώπιόν μου . . . καὶ πταίω ἐγὼ, ἂν δοκιμάσω καὶ πάλιν τὴν τύχην μου . . . Ἴσως μάλιστα τὴν φορὰν ταύτην ἐπιτύχω, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσω... Ἐν Βουκουρεστίῳ, εἶναι ἀληθές, ἀπέτυχον· ἀλλ' ἐκεῖ ἦτο διάφορον τὸ πρᾶγμα. Ἦτο κόρη, ἦτο ἄνευ συζύγου, ἐδῶ δὲ βεβαίως θὰ ἔχη τοιοῦτον· διότι τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ἀφήσῃ τὸ Βουκουρέστιον; . . . Τότε εἶχε δίκαιον ὁ προσφιλέτης μου ἄγγελος νὰ προφυλάσσεται, ἀλλ' ἤδη εἶναι γυνή . . . μεταξὺ δὲ κόρης καὶ γυναικὸς μικρά μὲν ἡ διαφορὰ, ἀλλ' ὅμως καὶ μεγάλη ἐν ταύτῳ. Ἀλλὰ πῶς διάβολο νὰ κατορθώσω νὰ μείνω ἐνταῦθα . . .;

Ὁ κόμης ταῦτα εἰπὼν ἔκαμε βήματά τινα ἐν τῷ δωματίῳ σκεπτόμενος. Εἶτα·

— Ἀ! ἀνόητος ποῦ εἰμαι! ἀνέκραξε καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Ὁ εἰς τῶν οἰκετῶν πάραυτα ἐνεφανίσθη.

— Φέρε μοι τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα, εἶπε πρὸς αὐτόν.

Ὁ ἀκόλουθος ἐξελθὼν ἐπανῆλθε φέρων τὰ ζητηθέντα.

— Ἀφῆσέ με μόνον μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

Ὁ οἰκέτης ἐξῆλθεν, ὁ δὲ κόμης ἔσυρε τὸ κάθισμά του πλησίον τῆς τραπέζης. Μετ' οὗ πολὺ εἶχεν ἀποπερατώσει τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

«Κύριε Πρόξενε,

Βεβαίως ἡ ἐκ Πετροπόλεως ἀναχώρησίς μου, ὡς καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς μου ἐγένοντο ὑμῖν γνωστὰ καὶ ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως τοῦ Αὐτοκράτορος. Εἶχον διαταγὴν νὰ ἔλθω εἰς Ἀδριανούπολιν, ἀφοῦ διαμείνω ἐνταῦθα ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ σπουδάσω τὰ πνεύματα τῶν κατὰ τῶν μερῶν τούτων. Ἀλλ' ἤδη ἐσκέφθην ἄλλο τι καλλίτερον καὶ περὶ τούτου θὰ γράψω καὶ εἰς τὴν Σεβαστὴν ἡμῶν Κυβέρνησιν· ἐσκέφθην δηλαδή ὅτι πολὺ προτιμότερον θὰ ἦτο, ἐὰν ἔμενον διαρκῶς ἐνταῦθα· διότι εἶναι ἀδύνατον ἢ ἐν Ἀδρια-

νουπόλει παρουσίᾳ μου νὰ μὴ διεγείρῃ ὑπονοίας καὶ ἐπομένως καταστῇ ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ συμφέροντα ἡμῶν. Μολονότι εἰμὶ πεπεισμένος ὅτι γινώσκετε ὁποῖαν ὁδὸν πρέπει νὰ ἀκολουθήσητε ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ, τῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξοντώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῆς κατ' ὀλίγον ἐπικρατήσεως τοῦ Σλαβισμού, κρίνω ὅμως ὠφέλιμον νὰ εἶπω ὑμῖν ἤδη ὀλίγα τινὰ, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἀναπτύξω ἐν ταῖς κατόπιν ἐπιστολαῖς μου, ἐὰν παραμείνω ἐνταῦθα, ἢ προφορικῶς, ἐὰν ἡ Κυβέρνησις ἐπιμείνῃ νὰ κατέλθω εἰς Ἀδριανούπολιν, τὴν πορείαν ἡμῶν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ. Δολία πολιτικὴ ἔστω τὸ σύνθημα ἡμῶν. Τὴν πολιτικὴν ταύτην ἀκολουθήσασα ἀπὸ μεγάλου Πέτρου ἡ Ῥωσία εἶδε τοὺς σκοποὺς αὐτῆς ἐπιτυγχάνοντας. Γινώσκετε ὁποῖαν τυφλὴν ἀφοσίωσιν τρέφουσι πρὸς ἡμᾶς οἱ ὑπὸ τὴν δουλείαν λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ πρὸ πάντων οἱ Ἕλληνες. Κολακεύετε, περιποιεῖσθε αὐτοὺς ὅσον δύνασθε προφανῶς καὶ μετ' ἐπιδείξεως. Ζητοῦσι συνδρομὴν τινὰ χάριν ἑλληνικοῦ τινος κοινωφελοῦς οἰκοδομήματος, σχολείου π. χ. συντρέχετε ἀφειδῶς, ἀλλὰ μὴ παραλείπητε νὰ παριστάνητε εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως τὴν βλάβην, ἣν τοῦτο δυνατόν νὰ ἐπενέγκῃ τῷ ὀθωμανικῷ κράτει· λαμβάνουσιν ἀνάγκην οἱ αὐτόθι Ἕλληνες, προσφέρετε μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως τὴν συνδρομὴν σας ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε νὰ ὑποσκάπτητε αὐτοὺς κρύφα· ἀλλὰ προσοχή! μὴ φωραθῇτε ἐνεργῶν οὕτως, ἥδη μάλιστα, ὅτε κυρορεῖται ἐπίσημον συνοικέσιον . . . Εἰμὶ μᾶλλον ἢ βέβαιος, ὡς καὶ ἡ κυβερνήσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ ἐπιδράσῃ λίαν ἐπὶ τῶν πνευμάτων τῶν εὐπίστων καὶ μωρῶν ἐπιδόξων διαδόχων τῆς Ἀνατολῆς· προσέτι δὲ θὰ διεγείρῃ ἐναντίον αὐτῶν τὴν κοινὴν τῆς Εὐρώπης γνώμην, ὅπερ συμφέρει λίαν τῷ ἡμετέρῳ κράτει. Γινώσκετε πόσον καρδιζομεν παριστῶντες τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν εὐρωπαϊκῶν κυβερνήσεων τυφλὰ ὄργανα τῆς ἡμετέρας Κυβερνήσεως. Τὰ αὐτὰ περίπου θέλω γράψαι καὶ τοῖς λοιποῖς συναδέλφοις ὑμῶν.

Πέμπω ὑμῖν πρὸς τούτοις κιβώτιον πλη-
ρες πολυτίμων ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν,
ἵνα διανείμητε αὐτὰ εἰς τὰς αὐτόθι ἐκ-
κλησίας.

Δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου
πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου μεθ' ἧς διατελῶ

ὅλος ὑμέτερος

»Κόμης ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ»

Καζανλίκιον 22 8βρίου 1863.

Σφραγίσας δὲ καὶ ἐπιγράψας τὴν ἐπι-
στολὴν, «Πρὸς τὸ Σεβαστὸν Προξενεῖον
τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκρά-
τορος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, εἰς Ἀδρια-
νούπολιν,» ἐκάλεσε τὸν ὑπηρετὴν.

— Ἀναχώρησον ὅσον τάχιστα, εἶπε
πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντα, καὶ φέρε τὴν ἐπι-
στολὴν ταύτην καὶ τὸ κιβώτιον ὅπου δεῖ.
Αἱ! ἂν δύναται τις, προσέθηκε τρίβων τὰς
χεῖράς του, ἅμα τοῦ ὑπηρετοῦ ἐξελθόντος,
ὅς εἶπεν ὅτι δὲν εἶμαι εὐφυής! . . . Ἴδου καὶ
τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεώς μου θὰ ἐκ-
τελῶ καὶ τὴν ὥραίαν μου θὰ βλέπω. . .

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, τὸ κατὰ τοῦ
ἐλληνισμοῦ μῖσος τοῦ κόμητος ἦτο μέ-
γιστον. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, ἐξ ἧς ἐλλεί-
πει παντελῶς ἡ λεπτότης καὶ ἡ χαρακτη-
ρίζουσα τὰ ῥωσικὰ διπλωματικὰ ἐγγράφα
ἀβροφροσύνη, ἐκφράζεται λίαν καθαρῶς
καὶ εὐκρινῶς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς ῥω-
σικῆς διπλωματίας. . .

Ε'.

Ἀμέσως τὴν ἐπιούσαν ἐρώτησε τίς ἦτο
ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἐν ᾗ εἶδε τὴν
γνωστὴν αὐτῷ γυναῖκα. Ἐμαθεν ὅτι ἐκα-
λεῖτο Πέτκωφ, ὃν πάραυτα ἐνεθυμήθη,
ἐπειδὴ πολλάκις εἶχεν ἴδῃ αὐτὸν ἐν Βου-
κουρεστίῳ, ἐνθα διέμεινε χάριν τῶν ἐμπο-
ρικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων. Ἐμαθε προσέτι
ὅτι εἶχε νυμφευθῇ νεάνιδά τινα, ἧς ὁ πα-
τήρ, διωχθέντος τοῦ Κούζα ἐκ τοῦ ἡγεμο-
νικοῦ θρόνου τῆς Ῥουμουνίας, ἀπώλεσε τὸ
πλεῖστον τῆς ἐαυτοῦ ὑπολήψεως, διότι
ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου δι' ἰδιαι-
τέρας εὐνοίας. Ζητήσας δὲ καὶ λαβὼν τὴν

ἄδειαν ἐνεφανίσθη τὴν ἐπιούσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ
τοῦ κυρίου Πέτκωφ, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς,
ὡς ἀρχαῖος φίλος τῆς οἰκογενείας. Μετὰ
τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις

— Τώρα θὰ σὰς παρακαλέσω, εἶπε, νὰ
μὴ γνωστῇ εἰς οὐδένα τὸ ἀληθὲς ὄνομά
μου ἢ μᾶλλον ὁ τίτλος μου· διότι περιη-
γοῦμαι ἄγνωστος.

— Μπα! ἀληθῶς; ἠρώτησεν ὁ κύριος
Πέτκωφ.

— Ναὶ, οἶλε μου.

— Καὶ δυνάμεθα νὰ μάθωμεν τὸ αἷτιον;

— Ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, φίλτατε
κύριε, ὑποθέσεις τοῦ Κράτους! εἶπεν ὁ κό-
μης μειδιῶν. Εἰς πάντα τυχὸν ἐρωτῶντα
περὶ ἐμοῦ, εἶναι Ῥώσος ἔμπορος, λέγετε,
μετὰ τοῦ ὁποίου εὐρίσκομαι εἰς διαπραγ-
ματεύσεις. . .

— Μάλιστα, μάλιστα, εὐχαρίστως ἰδοὺ
καὶ ἡμεῖς χωρὶς νὰ θέλωμεν θὰ συνδρά-
μωμεν τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ὑπέλα-
βεν ὁ κύριος Πέτκωφ μειδιῶν ὡσαύτως.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἡ κυρία
Πέτκωφ ἐκάθητο σύννους καὶ σιωπηλή.

Συμβαίνει πολλάκις νὰ αἰσχυνώμεθα διὰ
σφάλματα ἅπερ δὲν ἐπράξαμεν.

Ἀμα ἰδοῦσα αὐτὸν ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἀνε-
μνήσθη σκηνῶν τινῶν γενομένων μεταξὺ
αὐτῆς καὶ τοῦ κόμητος, ἀνεμνήσθη τῶν
λόγων οὓς οὗτος πρό τινος χρόνου ἀπέτεινε
πρὸς αὐτήν, καὶ τῶν προσπαθειῶν ὅς
κατέβαλε τότε ὅπως ἐπιτύχῃ αὐτὴν μόνην,
καὶ, ἂν θέλητε, ἡσχύνθη, διότι συνήντησεν
ἐν τῷ βίῳ τῆς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Ἦδη
δὲ ἐπανιδοῦσα αὐτὸν κατενόησεν ὅτι ὁ
κακὸς αὐτῆς δαίμων ἐπανήλθεν.

Ὑπάρχουσι στιγμαὶ τινες καθ' ὅς ὁ
ἄνθρωπος ἔχει τι τὸ προφητικόν! Ἐξ ἐνὸς
βλέμματος, ἐκ μιᾶς λέξεως, ἐκ μιᾶς ἀπλῆς
κινήσεως σχηματίζει τις τὴν περὶ τοῦ
ἄλλου ιδέαν του.

Ἐν ταῖς στιγμαῖς ἐκείναις ἡγάπησάς
τινα, παρέσχες αὐτῷ μέρος τῆς καρδίας
σου; Ἀδύνατον, ἵνα μὴ εἶπω δύσκολον,
νὰ τὸν ἀποβάλῃς ἐξ αὐτῆς! Ἐμίσησάς
τινα; Εἶναι δυσχερὲς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς
ἢ τοῦλάχιστον νὰ θεωρῇς αὐτὸν δι' ἀδια-
φόρου βλέμματος.

Ἡ κυρία Πέτκωφ, ὅτε τὸ πρῶτον εἶδε

τὸν κόμητα ἐν Βουκουρεστίῳ, ἡσθάνθη διέγειρομένην ἐν τῇ καρδίᾳ της ἀποστροφὴν τινα, μῖσος ἀόριστον κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου... Τὰ κατωτέρω θὰ δείξωσιν ἡμῖν κατὰ πόσον εἶχε δίκαιον.

Ὁ κύριος Πέτκωφ ὁμως, ἔστις, ὥς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, εἶχε γνωρίσει τὸν κόμητα ἐν Βουκουρεστίῳ, ἡγάπα αὐτόν. — Ἡ ὠραιότης συνήθως ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην, ὁ δὲ κόμης ἦτο εὐειθέστατος καὶ ἐκτὸς τούτου ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸν ἰδιαιτέραν εὐνοίαν καὶ φιλίαν. Ἐγνώριζεν ὅτι ἵνα κατορθώσῃ ὅ,τι ἐπεθύμει, ὥφειλε πρῶτον νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του.

Καθ' ἐκάστην σχεδὸν, εὐρίσκων αἰτίαν τὴν ἑλλειψίν ἐκλεκτῆς συναναστροφῆς ἐν τῷ χωρίῳ, ὁ κόμης ἐπεσκέπτετο τὸν κύριον Πέτκωφ οὕτινος ἡ σύζυγος ἐνίοτε μόνον ἐφαίνετο προφασίζομένη ὅτε μὲν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκίας, ὅτε δὲ ἀδιαθεσίαν. Πολλάκις ὁ σύζυγος αὐτῆς ἦτο ἀπὼν καὶ τότε αὕτη ἐκοῦσα ἄκουσα ἠναγκάζετο νὰ τὸν ὑποδέχεται.

Ἐξ ὧλων τούτων τῶν συμπτωμάτων ὁ κόμης κατενόησεν ὅτι ἔπρεπε καὶ πάλιν νὰ κοπιᾷ.

Ἡμέραν τινὰ κατερχόμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης κατήρχετο τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας, ἐνθα συνήντησε τὴν θαλαμηπόλον τῆς κυρίας Πέτκωφ, νεάνίδα ἐγγώριον ὠραίαν καὶ ἀνθηράν, ὥς ῥόδον τοῦ Μαΐου.

Ἀστραπή τις πάρευτα ἀκαριαία ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν του.

— Ἰδοὺ ὠραία νεᾶνις! εἶπε καθ' ἑαυτόν· ὅς δοκιμάσωμεν τοῦλάχιστον αὐτήν, ἀφοῦ ἡ κυρία δὲν ἔχει τόσῃν ὀρεξίν... Καὶ ὕστερον, ὕστερον ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ παραιτηθῶ ἐκείνης! τίς οἶδεν... Εἶμαι πανοῦργος... θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶμαι ὁ Σατανᾶς ἐνσεσαρκωμένος. Ἴσως δὲ... δὲν ἐτόλμα οὐδὲ καθ' ἑαυτόν νὰ ἐξτενέγκῃ τὴν σκέψιν του ταύτην. Ἴσως ἡ ὠραία αὕτη νεᾶ μοὶ χρησιμεύσῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καταχθονίων σχεδίων ἅτινα ἐν ἀνάγκῃ θὰ μεταχειρισθῶ, ἐὰν ἡ κυρία Πέτκωφ ἐξακολουθῇ ἀρναυμένη. Ὁ δαίμων μου τέλος πάντων ὁ ἀγαθὸς μοὶ παρουσιάζει ἐν ὄργανον... δὲν τὸ ἀπορρίπτω!

Ἐνῶ ἐτελείονε τὰς σκέψεις του ταύτας,

ἡ νεᾶνις εὐρίσκετο σχεδὸν ἐνώπιόν του.

— Πόσον ὠραία νεᾶ! εἶπε μετὰ προσπεποιημένης ἐκπλήξεως. Ὅποιον ἦθσαυρόν, ὅποιον ἄγγελον κρύπτει ἡ οἰκία αὕτη, προσέθηκε θωπεύων τὴν ὠραίαν θαλαμηπόλον.

— Κύριε!... ἐψέλλισεν ἡ κόρη.

— Ἄ! μὴ φοβῆσαι, ὠραία μου, μὴ συστέλλεσαι! μήπως εἶναι ἐντροπὴ νὰ λέγῃ τις ὅτι εἶσαι ὠραία;

Σκεφθεὶς δὲ ὅτι ταῦτα ἦσαν ἀρκετὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπῆλθε.

Τὴν ἐπιοῦσαν κατερχόμενος τὴν κλίμακα συνήντησε καὶ πάλιν τὴν νεάνίδα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

— ὦ! μᾶς περιμένει καὶ πάλιν ὁ ἄγγελός μας, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἄ! σήμερον ἀρκεῖ ἐν μειδίᾳ μόνον· ὅς περιμείνωμεν μέχρ' οὗ διαδοθῇ ἡ φλόξ εἰς ὅλην τὴν καρδίαν...

Ὁ κύριος κόμης, ὥς βλέπετε, ἦτο ὁ Φάβιος Μάξιμος τοῦ ἔρωτος. Δὲν ἔκαμνεν ἔφοδον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ κατεπολέμει αὐτόν διὰ τῆς βραδύτητος.

Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἡ ἀγνὴ καὶ ἀθώα κόρη — ἦτο τεσσαρκαίδεκάετις — πάντοτε εὐρίσκετο εἰς τὴν κλίμακα. Ἡγνῶει καὶ αὐτὴ τὸ αἷτιον ὕπερ ἠνάγκαζεν αὐτήν νὰ εὐρίσκηται ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἀλλ' ὑψαριστεῖτο ἐνδομύχως, διότι κατῴρθωσε νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κομψοῦ καὶ εὐγενοῦς ξένου. Ὁ κόμης, ἀφοῦ ἐνόμισεν ὅτι ἱκανὸν πῦρ ἦναψεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπαυξήσῃ αὐτὸ δι' ἀπουσίας τινῶν ἡμερῶν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Πέτκωφ.

Ἡ ἀτυχὴς θαλαμηπόλος, ἥτις εἶχε καταντήσῃ εἰς ἀπόγνωσιν ἐνεκα τῆς ἀπουσίας τοῦ κόμητος, ἐρρίφθη πρὸς τὸ σῶνθη μέρος, ἅμα ἀκούσασα τὰ βήματα τοῦ κόμητος, ἅτινα ἠδύναντο νὰ διακρίνῃ μετὰ τῶν βημάτων χιλίων ἄλλων ἀνθρώπων. Περιέμενεν ἡ δυστυχὴς, αἰδῶναι, καθ' ὅς ὁ κόμης διέμεινε παρὰ τῷ κυρίῳ Πέτκωφ, ἐφαίνοντο εἰς αὐτήν ὥς αἰῶνες. Ἀκούσασα δὲ αὐτὸν κατερχόμενον ἡσθάνθη τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της διπλα-

σιαζομένους· ἀφεύκτως θὰ ἐπιπτεν ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ κόμητος, ἐὰν ὁ ὑπισθεν αὐτῆς τοῖχος δὲν εὕρισκετο πρὸς ὑποστήριξίν της. Ὁ κόμης ἰδὼν τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς νεάνιδος κατενόησεν ὅτι ἐπῆλθεν ἡ στιγμή τῆς προσβολῆς.

— Τί κάμνεις, κόρη μου; ἠρώτησεν αὐτήν.

Τοσαύτη μέριμνα ὑπῆρχεν ἐν τῇ φωνῇ τοῦ κόμητος, τοσαύτη πατρικὴ, οὕτως εἰπεῖν, στοργή, ὥστε ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἐρώτησις αὕτη τοῦ κόμητος ἐγένετο, διότι οὗτος εἶχεν ὑπὲρ αὐτῆς μέγα τι ἐνδιαφέρον.

— Μόνη ἐγὼ τὸ ἠξεύρω... ἐψέλλισεν αὕτη μετὰ τινὰς στιγμὰς δισταγμοῦ.

Ὁ κόμης ἐκ τῆς ἀορίστου αὐτῆς ἀπαντήσεως τῆς νεάνιδος ἐνόησεν ὅποιον πάθος ἐπάφλαζεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀτυχοῦς κόρης.

— Μήπως πάσχεις, ὠραία μου; ἠρώτησεν ἐξηγῶν, ἢ μᾶλλον θέλων νὰ ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν χειλέων τῆς νεάνιδος τὴν ἐξηγήσιν τῆς ἀμφιβόλου ταύτης φράσεως.

— Ναὶ... ὅχι... δὲν... πρώτην φορὰν μοῦ συμβαίνει τοῦτο, κύριε... ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις μετὰ τινος συστολῆς. Ἀμα ἀκούσω τὰ βήματά σας, αἰσθάνομαι νὰ πάλῃ σφοδρῶς ἡ καρδιά μου... Πράγμα τὸ ὅποιον καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω μὲ σῦρει πάντοτε εἰς τὴν κλίμακα... Νομίζω, κύριε, ὅτι...

— Τί νομίζεις, Μαρία μου; ὑπέλαβεν ὁ κόμης μειδιῶν μειδίαμα ὅπερ καὶ τὸν Ἀσμοδαῖον αὐτὸν θὰ ἠπάτα.

— Νομίζω ὅτι... σὰς ἀγαπῶ, κύριε.

— Ἀλήθεια! μὲ ἀγαπᾷς; ἃ! ὅποια χαρά! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, ὅσον εἶναι δυνατόν ν' ἀνακράξῃ τις εὕρισκόμενος εἰς τὴν κλίμακα ξένης οἰκίας.

— ὦ! ναὶ... ἀλλὰ σεῖς... δὲν θὰ καταδεχθῇτε βεβαίως νὰ...

— Νὰ σὲ ἀγαπήσω; αἶ; δὲν εἶναι ἔτσι; καὶ διατί, Μαρία μου; καὶ διατί ἄγγελέ μου; εἶπε περιλαμβάνων τὴν ἀτυχὴ νεάνιδα εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἀκτὶς χαρᾶς διέλαμψεν ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

— Ἐπὶ τέλους τὸ κατωρθώσαμεν! τὸ πτηνὸν ἠλώθη... εἶπε καθ' ἑαυτόν. Καὶ διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω πόσον σὲ ἀγαπῶ, προσέθηκεν

ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν νεάνιδα, σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ σοὶ προσφέρω ἓν δῶρον λαμπρόν!

Ἡ νεᾶνις συγκατατέθη...

Ἀθῶα κόρη! Εἰς ποίου δαίμονος ἀγκάλας ἐγκατέλιπες σεαυτήν!

Μετὰ τινὰς ὥρας ἡ μέχρι πρὸ ὀλίγου ἄγνη, ὡς ἄγγελος, νεᾶνις ἐπανήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κόμητος. Ἀπερίγραπτος χαρὰ διεχύνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Τῶνόντι λαμπρὰ δῶρα προσφέρει ὁ κύριος οὗτος, εἶπεν εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωματίον της καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου της χρυσοκέντητον βαλάντιον. Ἄ! εἶναι χρυσά! προσέθηκεν ἃς τὰ μετρήσῃ. Ἐν, δύο, τρία... ὦ! πολλὰ, πολλὰ, ἐξηκολούθησεν ὑπολογίζουσα τὸ χρυσίον· ποτὲ δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ συναθροίσω τόσα ἐκ τοῦ μισθοῦ μου... Ἀλλὰ τὸ ἄλλο δῶρον... ὦ! τὸ ἄλλο ἦτο ἀσυγκρίτως καλλίτερον... καὶ ἐγὼ ἡ ἀνόητος νὰ μὴ τὸ ἠξεύρω ἕως τώρα. Ἄ! ὁσάκις μὲ προσκαλεῖ ὁ κύριος οὗτος, θὰ πηγαινῶ ἴσως μοῦ δώσῃ καὶ ἄλλο τι καλλίτερον...

Ὀλίγαι μόνον ἡμέραι παρήλθον, καὶ ἡ νεᾶνις κατέστη παράφρων διὰ τὸν κόμητα· παρημέλησεν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς οἰκίας, ἐνεκα δὲ τούτου καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἤκουε τὰς ἐπιπλήξεις τῆς κυρίας της· παρετήρει πότε θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τύχῃ καταλλήλου στιγμῆς ὅπως πορευθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος ὅστις, ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν, ἤρξατο αἰσθανόμενος πληξίν, ἐνεκα τῶν συχνῶν ἐπισκέψεων τῆς θαλαμηπόλου ὥστε, ἐὰν δὲν ἦτο βεβαίως ὅτι θὰ εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς, τοῦτο δὲ ἐνόει ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν τρόπων τῆς κυρίας Πέτκωφ, βεβαίως θὰ τὴν ἀπεδίωκε τῆς οἰκίας.

Ὅσάκις εὗρισκε μόνην τὴν κυρίαν Πέτκωφ, ἐπεδαψίλευεν αὐτῇ ἀπάσας τὰς φιλοφρονήσεις, πάντας τοὺς περιποιητικούς τρόπους, ἔσθ' ὅτε δὲ ἔρριπτε καὶ λόγους τινὰς ἀορίστους μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐκφραστικούς καὶ καταληπτοὺς εἰς τὴν κυρίαν.

Ἡρυθρία ἡ ἀτυχὴς καὶ ἐσιώπα.

Πολλάκις ἐν τῇ ὀργῇ της ἀπεφάσισε νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της,

νά τῷ εἶπῃ ὅποιον φίλον ὑπεδέχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ. Εἴτα ὁμῶς σκεπτομένη·

— ὦ! διατί νά τῷ εἶπω, ἔλεγε καθ' ἐαυτήν· ὁ κόμης χωρὶς ἄλλο θά ἀναγκασθῇ νά παραιτηθῇ ἅμα ἐννοήσῃ τὸ μάταιον τῶν λόγων του.

Πρὸς τούτοις ἡ κυρία Πέτκωφ ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ σύζυγός της ἐξετίμα καὶ ἠγάπα τὸν κόμητα, ὥστε ἦτο λίαν πιθανὸν νά μὴ γείνη πιστευτή, ἢ νά ὑποθέσῃ ἄλλο τι ἢ, ὅπερ τὸ πιθανώτερον, νά διεγείρῃ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ συζύγου της.

— Ἐπειτα, ἔλεγεν ἐξηκολούθουσα τὰς σκέψεις της, ὁ κόμης εἶναι ἄνθρωπος εὐγενής, οὐδέποτε δὲ ἀνὴρ τοιαύτης περιωπῆς εἶναι δυνατόν νά προῦθῃ εἰς τοσοῦτον ἀναιδεΐας.

Τοιαῦτά τινα σκεπτομένη ἡ ἀτυχῆς γυνὴ κατεδάμαζε τὴν ὀργὴν της καὶ ἠλπίζεν ὅτι ὁ κόμης ὀρθῶς σκεπτόμενος θά παρητεῖτο. Ἀλλ' ὁπόσον ἠπατάτο, νομίζουσα ὅτι ἡ εὐγένεια ἀποκλείει τὴν ἀναίδειαν!

Ἐπὶ τέλους ὁ κύριος Πέτκωφ ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ κόμης ἐνόμισεν ὅτι παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν εὐκαιρία καλλίστη. Ὅθεν τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀναχωρήσεως ἐπανῆλθεν.

— Ἐμαθον ὅτι ὁ σύζυγός σας ἀνεχώρησε, κυρία, εἶπε.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν αὕτη ψυχρῶς.

— Θά ἐπανεέλθῃ ταχέως;

— Ἴσως μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ἐάν τελειώσῃ τὰς ὑποθέσεις του· πιστεύω δὲ ὅτι θά τὸ κατορθώσῃ· διότι προσεγγίζουσιν αἱ ἑορταὶ καθ' ἃς ὁ πατὴρ καὶ σύζυγος ὀφείλει νά εὐρίσκεται ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

— Ὁ πατὴρ καὶ σύζυγος! ἐψιθύρισεν ὁ κόμης μετὰ τινος πικρίας. Εὐτυχῆς ὁ σύζυγος ὁ ἔχων τοιοῦτον ἄγγελον ὡς ὑμεῖς.

— Κύριε κόμη! ἐκραύγασεν ἡ κυρία Πέτκωφ, διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑπερηκόντισεν ἤδη πᾶν ὄριον αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης.

Ἀποτροπιαζόμεθα τῇ ἀληθείᾳ νά περιγράφωμεν τοιοῦτον χαρακτῆρα, ἀλλ' ἀνάγκη νά πράττωμεν τοῦτο. Ἐν πολλοῖς ἐπιθυμοῦμεν ἀπὸ καρδίας νά παραιτρέχωμεν πολλὰ ἀπὸ τὰ αἵσχη τοῦ Ῥώσου, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου νομίζομεν προτιμότερον νά ὁμιλῶμεν ἐκτενῶς ἵνα μείζων ἐκ τούτου προκύπτῃ ὠφέλεια. Πολλαχοῦ θά παρετή-

ρησαν καὶ θά παρατηρήσωσι προσέτι ὅσοι τιμῶσιν ἡμᾶς διὰ τῆς ἀναγνώσεώς των ὅτι ἐνίοτε ὑπερβαίνομεν καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ τὰ ὅρια τῆς ἠθικῆς, ἀλλ' ἃς σκεφθῶσιν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νά πράξωμεν ἄλλως, ἀφοῦ ὁ ἥρωας μας εἶναι τοιοῦτος.—Ἐπειτα δὲν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξῃ τέλειον ἐν τῇ φανυλότητι;—

Πᾶν οἶονδῆποτε ἔργον νομίζομεν ὅτι πρέπει νά ἔχῃ σκοπὸν τινα καὶ ὅτι σὺν τῇ τέρψει ὀφείλει νά παρέχῃ καὶ τινα ὠφέλειαν καὶ διδασκαλίαν. Δὲν ἔχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νά πράξωμεν τοῦτο, νά διδάξωμεν δηλαδὴ τοὺς ἀναγνώστὰς ἡμῶν· ἀφ' ἑτέρου ὁμῶς σκεπτόμεθα ὅτι, ἀφοῦ ἅπαξ γράφωμεν, διατί νά μὴ προσπαθῶμεν νά πράξωμεν καὶ τοῦτο καὶ περ ἀφανεῖς καὶ μικροί.

Ἀναγνώσται, ἰδίως δὲ πρὸς ὑμᾶς, ἀναγνώστριαι, ἀποτεινόμεθα. Ἐχετε πρὸ ὑμῶν δύο χαρακτῆρας· ἰδοὺ ἀφ' ἐνὸς ἄκαμπτος, ὡς βράχος, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ σωφροσύνη τοῦ ἐνός· ἰδοὺ καὶ ἡ κακία τοῦ ἄλλου ἀφ' ἑτέρου. Ἐκλέξατε...

— Ἀφήσατέ με, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἀφήσατέ με νά σᾶς εἶπω πᾶν ὅ,τι τοσοῦτον ἤδη χρόνον κρατῶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου....

— Κύριε!...

— ὦ! μὴ, κύριε! ἀφήσατε τὸ τετριμμένον τοῦτο φιλοφρονητικὸν ἐπίθετον· ὦ! εἶπατέ μοι ἄλλην τινὰ λέξιν· ἀναζητήσατε αὐτὴν ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ ἔρωτος, ἀναζητήσατε... ὦ Ἀλεξάνδρα, ὦ προσφιλὴς μου κυρία, τοσοῦτος χρόνος παρήλθεν, ἀφ' οὔτου σᾶς εἶδον καὶ ἐν τούτοις δὲν σᾶς ἐλησιμόνησα... Ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων ὠραιοτήτων τῆς αὐλῆς εὐρισκόμενος ὑμᾶς μόνον εἶχον ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὑμᾶς μόνον εἶχον ἐν τῇ ἀναμνήσει μου, ὑμᾶς μόνον, Ἀλεξάνδρα μου. Τοσαῦται γυναῖκες βλέπουσαί με προσεμειδίων, μοὶ ἀπηύθυνον χαιρετισμοὺς ἔρωτος, ἀλλ' ἐγὼ εἰς πᾶν μειδίαμα αὐτῶν ἔστρεφον τὸν νοῦν μου πρὸς ὑμᾶς καὶ ἐφέλλιζον τὸ ὄνομά σας.

Ἡ κυρία Πέτκωφ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο προσέβλεπε τὸν κόμητα μετὰ περιφρονήσεως καὶ οἴκτου.

— Μὴ μὲ οἰκτείρετε, κυρία, ἐξηκολού-

θησεν ὁ κόμης ἐννοήσας τοῦτο, μὴ μὲ περιφρονῇτε! ἀλλὰ λυπηθῇτέ με...

Καὶ γονυπετήσας ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός· ἡ ἐνάρετος γυνὴ ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποσύρῃ, ἀλλ' ὁ κόμης·

(ἀκολουθεῖ)

Α. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ «ΠΡΟΝΟΙΑ»

Ἡ κατ' αὐτὰς καταρτισθεῖσα νέα ἐταιρία, ἡ καλουμένη *Πρόνοια*, ἤρξατο ἤδη τῶν ἔργων αὐτῆς.

Ἡ ἐταιρία δανείζει πρὸς τοὺς ἐταίρους αὐτῆς, καὶ πρὸς ἄλλους τῇ τῶν ἐταίρων ἐγγυήσει, πρὸς δέκα τοῖς ἑκατόν.

Ὁ ἐταῖρος δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ, οὐδὲ δύναται νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον πλεόν τῶν τριῶν τετάρτων τῶν ἐν τῇ ἐταιρίᾳ χρηματικῶν αὐτοῦ καταβολῶν.

Τὰ κεφάλαια τῆς ἐταιρίας ὠρίσθησαν εἰς διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν νέων διαιρεθέντα εἰς δισχιλίας μετοχὰς ἑκατονταδράχμους.

Τὴν μετοχὴν αὐτοῦ συμπληροῖ ὁ μέτοχος ἢ διὰ μιᾶς, ἢ κατὰ μικρὸν, ἀλλ' ἐντὸς ἔτους. Δύναται δὲ ὁ μέτοχος νὰ συμπληρώσῃ τὴν μετοχὴν αὐτοῦ καὶ ἄλλως, ἢτοι κατὰβάλλον τὸ τέταρτον αὐτῆς, τὰ δὲ τρία τέταρτα κρατῶν ἐν εἵδει δανείου ἐπὶ τόκῳ.

Ἡ ἐταιρία δέχεται καὶ ἀποθησαυρίσματα· ἢτοι δέχεται κατ' ἐποχὰς τακτὰς χρήματα τακτὸν καὶ ὑπόσχεται ν' ἀποδώσῃ ἐν χρόνῳ ὠρισμένῳ ἢ κεφάλαιον ὠρισμένον, ἢ σύνταξιν ὠρισμένην.

Ἡ ἐταιρία δέχεται καὶ χρηματικὰς παρακαταθήκας, δέχεται καὶ πτωχῶν ἀποταμιεύματα ἐπὶ τόκῳ.

Ἀμα συμπληρωθῶσι τὰ τρία τέταρτα τῶν μετοχῶν, ἡ ἐταιρία σκοπεύει νὰ ἐπιχειρήσῃ ἢ δάνειον ἐπὶ ἐνεχύρῳ μετάλλων πολυτίμων, ἢ βιομηχανίαν νέαν ἐν τῷ τόπῳ.

Οἱ διοικοῦντες τὰ τῆς ἐταιρίας οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀμοιβήν· τουτέστι, καὶ ἂν δὲν ὠφελήσωσι τὴν ἐταιρίαν, βεβαίως οὐδόλως θέλουσιν αὐτὴν βλάψαι.

Ἐν διαστήματι ἡμερῶν ὀλίγων διετέθησαν πεντακόσαι καὶ ἐπέκεινα τῆς ἐταιρίας μετοχαί· τὸ δὲ χρῆμα αὐτῆς τὸ διαθέσιμον κατατίθεται εἰς τὴν ἐθνικὴν τράπεζαν ἐπὶ τόκῳ.

Τουτέστιν, ὅπως τὰ τῆς ἐταιρίας ἐκانونίσθησαν, οὐδένα τὸ χρῆμα τρέχει κίνδυνον, διότι οὐδεμίαν ἢ διαχείρισιν αὐτοῦ ἐπάγει δαπάνην. Καὶ δὲν ὑπόσχεται μὲν ἡ ἐταιρία κέρδη μεγάλα, θησαυροὺς, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ζημίαν φοβεῖται, διότι προετιμῆθη, ἀντὶ τοῦ μεγάλου κέρδους, ἡ ἀσφάλεια καὶ τὸ ἀκίνδυνον. Ἴδου δὲ τοῦτου ὁ λόγος.

Ὁ ἤδη πνέων ἐν Ἑλλάδι ἄνεμος φέρει καὶ τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους πρὸς τοὺς συνασπισμοὺς, πρὸς τὰς ἐταιρίας. Καλὸν δὲ καὶ σοφὸν τὸ συνασπίζεσθαι, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ κοινῷ ἀγαθῷ καὶ κοινῷ συμφέροντι. Διὰ τοῦτο ἐν πάσῃ τοιαύτῃ ἐπιχειρήσει μεγάλη ἀπαιτεῖται φρόνησις, μεγάλη φειδῶ, καὶ δόσις εὐθύτητος ἄφρονος· διότι ἂν ἐταιρία τις ὀλισθήσῃ, βλάπτει οὐχὶ μόνον ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ τὸν τόπον, τὴν ιδέαν τοῦ συνασπίζεσθαι ὡς πονηρὰν ἐξελέγχουσα.

Ἀρχομένη δὲ ἤδη τῶν ἔργων αὐτῆς ἡ ἐταιρία *Πρόνοια*, πρῶτον καὶ μέγα αὐτῆς κατόρθωμα νομίζει τὴν τοῦ χρήματος συνάθροισιν· διότι ἐν τῷ χοικῷ τούτῳ κόσμῳ χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ. Παντὶ δὲ τῷ χρήματι ἔχοντι δοθήσεται καὶ περισσευθήσεται, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος ἀφαιρεθήσεται καὶ ὃ ἔχει. Μέγα δὲ νομίζεται ἔργον ἡ τοῦ χρήματος συνάθροισις καὶ δι' ἄλλον λόγον· διότι ἀποτελεῖ αὕτη τὸ πρῶτον τῆς ἐταιρίας βῆμα. Ἐν παντὶ δὲ πράγματι ἀνθρωπίνῳ τὸ πρῶτον βῆμα εἶναι μὲν τὸ ἀκλεέστατον, ἀλλὰ καὶ τὸ δυσκολώτατον.

Τούτων πληροφορίαι πλείοτεραι δίδονται ὑπὸ τοῦ κυρίου Π. Πανουργιά ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κυρίου Π. Φ. Χάγερ, παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῆς δικαιοσύνης.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς ἐταιρίας)